

РЕШЕНИЕ

№ 149

гр. София, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 05.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **10341** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на Л. Й. Н. от [населено място], Столична община, р-н Панчарево, кв. Панчарево, [улица], действащ чрез процесуалния си представител адв. Л. Ц. – Б., срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003631/26.07.2023г., издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца, като в тази връзка са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] . В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна - издадена е в нарушение на материалния и процесуален закон и при превратно упражняване на власт. По подробно изложени съображения се прави искане съдът да се произнесе с решение, с което да отмени обжалвания административен акт. Претендират се направените по делото разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел Пътна полиция в Столична дирекция на вътрешните работи не се ангажира със становище по делото.

Административен съд – София-град, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно обстоятелство по делото, че жалбоподателят е собственик на лек

автомобил, марка „Субару АУТБЕК“ с рег. [рег.номер на МПС] .

Оспорената заповед е издадена от И. В. на длъжност полицейски инспектор към СДВР. По делото са представени доказателства, че със заповед № 1618 от 26.02.2018г. директорът на СДВР е възложил на определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“. Представени са и доказателства, че И. В. е заемала сочената в заповедта за налагане на ПАМ длъжност. Други доказателства във връзка с компетентността на издателя на акта не са представени. Конкретно, не е представена заповед, изходяща от министъра на вътрешните работи, издадена на основание чл. 165 от ЗДвП. Съдът е дал указания на ответника във връзка с необходимостта от установяване на компетентността на издателя на заповедта за налагане на ПАМ, които обаче не са изпълнени – вместо липсващата в преписката заповед на министъра на вътрешните работи е представена повторно една от обсъжданите по-горе заповеди на директора на СДВР – за преназначаване на служителката на съответната длъжност.

С обжалваната заповед № 23-4332-003631/26.07.2023 г., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 2а, б.“ а“ от ЗДвП, полицейският инспектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е наложил на жалбоподателя Л. Й. Н. принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца“, като в тази връзка са отнети свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] . Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че на 14.07.2023г. около 01.09ч. в [населено място] е осъществено управление на посочения по-горе лек автомобил от И. Н. Е. - лице, което „не притежава СУМПС – неправооспособен водач, за което е съставен акт на Н. Б. Е. – родител на непълнолетния водач - АУАН № 1001112 от 16.07.2019г. По делото е представен АУАН № 1001112 от 16.07.2023г. Той е издаден срещу Н. Б. Е. за това, че : „като водач на лек автомобил ...на 16.07.2023г. в 01.09ч. в [населено място], ул. Безименна при следните обстоятелства: в 00.20ч. синът му управлява лек автомобил ...рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Л. Й. Н. на паркинг на обществено ползване на улица Патриарх Г.“. По преписката е представен и АУАН № 1001111, съставен срещу жалбоподателя за това, че на 16.07.2023г. в 00:43 ч. в [населено

място], ул. Безименна при следните обстоятелства: „в 00:20 предоставя личния си автомобил... с рег. [рег.номер на МПС] на лице в [населено място] на И. Н. А. (фамилията е изписана така, както е записана в АУАН) с ЕГН [ЕГН] да управлява на паркинг на обществено ползване на ул. Патриарх Г., като лицето е неправомерно и не притежава СУМПС, както и същия е малолетен“.

Заповедта за налагане на ПАМ е връчена на адресата на 03.10.2023г., а жалбата до съда е подадена на 26.10.2023г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.2а от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба и липсата на представена по делото заповед на министъра на вътрешните работи, а само на такава на директора на СДВР, съдът приема, че по делото не са представени доказателства за компетентността на издателя на заповедта за налагане на ПАМ. При липса на доказателства за компетентността на издателя на акта, заповедта следва да се прогласи за нищожна. Съдът е дал нарочни указания за представяне на доказателства за компетентността на издателя на акта на два пъти на административния орган, но тези указания не са изпълнени. При този изход на делото не следва да се коментира наличието на фактически основания за издаване на заповедта, изпълнението на изискванията за форма, съответствието на акта с материалния закон и спазването на процесуалните правила.

Независимо от това за пълнота следва да се посочи, че фактическите основания за издаване на оспорената заповед не са идентични с описаното в представените АУАН (вероятно поради множество допуснати и преповторени грешки при описание на нарушенията относно датата, мястото и времето на нарушенията) и това

несъответствие следва да бъде приравнено на липса на доказателства за осъществяване на сочените в заповедта фактически основания за нейното издаване, което от своя страна би било достатъчно основание за отмяна на заповедта като незаконосъобразна поради нарушение на материалния закон дори и в случай, че по делото беше доказана компетентността на издателя на заповедта за налагане на ПАМ. Заповедта е незаконосъобразна и следва да бъде отменена. С оглед изхода на делото следва да се постави на обсъждане претенцията за разноси на жалбоподателя. По делото са представени доказателства за направени разноси в размер на 510лв., от които 10лв. за държавна такса и 500лв. за адвокатско възнаграждение. СДВР следва да бъде осъдено да плати тази сума на Л. Й. Н..

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 15 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. Й. Н. от [населено място], Столична община, р-н Панчарево, кв. Панчарево, [улица], действащ чрез процесуалния си представител адв. Л. Ц. – Б., заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003631/26.07.2023г., издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА СДВР да плати на Л. Й. Н. от [населено място], Столична община, р-н Панчарево, кв. Панчарево, [улица], разноси по делото в размер на 510лв., от които 10лв. за държавна такса и 500лв. за адвокатски хонорар.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: